

SAMNINGUR MILLI
LÝÐVELDISINS AUSTURRÍKIS
OG
ÍSLANDS
TIL AÐ KOMAST HJÁ TVÍSKÖTTUN
OG KOMA Í VEG FYRIR UNDASKOT FRÁ
SKATTLAGNINGU Á TEKJUR OG EIGNIR

LÝÐVELDIÐ AUSTURRÍKI og ÍSLAND,

sem vilja gera með sér samning til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir,

HAFNA ORÐIÐ ÁSÁTT um eftirfarandi:

1. gr.

Aðilar sem samningurinn tekur til.

Samningur þessi tekur til aðila sem eru heimilisfastir í öðru eða báðum samningsríkjunum.

2. gr.

Skattar sem samningurinn tekur til.

1. Samningur þessi tekur til skatta af tekjum og eignum sem eru lagðir á vegna samningsríkis, sjálfstjórnarhéraða eða sveitarstjórna þess, án tillits til þess á hvern hátt þeir eru á lagðir.

2. Til skatta af tekjum og eignum teljast allir skattar sem lagðir eru á heildartekjur, á heildareignir eða á hluta tekna eða eigna, þar með taldir skattar af hagnaði af sölu lausafjár eða fasteigna, svo og skattar af verðmætisaukningu.

3. Gildandi skattar, sem samningurinn tekur til, eru einkum þessir:

- a) á Íslandi:
 - (i) tekjuskattar ríkissjóðs;
 - (ii) eignarskattar ríkissjóðs; og
 - (iii) útsvar til sveitarfélaganna;
- b) í Austurríki:
 - (i) tekjuskattur (die Einkommensteuer);
 - (ii) fyrirtækjaskattur (die Körperschaftsteuer).

4. Samningurinn skal einnig taka til allra þeirra skatta, sömu eða að verulegu leyti svipaðrar tegundar, sem lagðir eru á eftir undirritunardag hans til viðbótar við eða í staðinn fyrir gildandi skatta. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu tilkynna hvort öðru um allar verulegar breytingar sem gerðar hafa verið á skattalögum ríkjanna.

3. gr.

Almennar skilgreiningar.

1. Í þessum samningi er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir, nema annað leiði af samhenginu:

- a) „Ísland“ merkir Ísland og, þegar það er notað í landfræðilegum skilningi, landsvæði Íslands, þar með talin landhelgin og sérhvert það svæði utan landhelginnar þar sem Ísland hefur samkvæmt þjóðarétti lögsögu eða fullveldisréttindi að því er varðar hafsbotninn, botnlög hans og hafið yfir honum, og náttúruauðlindir þeirra;
- b) „Austurríki“ merkir landsvæði lýðveldisins Austurríkis;
- c) „aðili“ merkir mann, félag og sérhver önnur samtök aðila;
- d) „félag“ merkir sérhverja persónu að lögum eða sérhverja aðra einingu sem telst persóna að lögum að því er skatta varðar;

- e) „fyrirtæki“ merkir rekstur hvers konar starfsemi;
- f) „fyrirtæki í samningsríki“ og „fyrirtæki í hinu samningsríkinu“ merkja fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í samningsríki og fyrirtæki sem rekið er af aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, eftir því sem við á;
- g) „flutningar á alþjóðaleiðum“ merkir flutninga með skipi eða loftfari sem rekið er af fyrirtæki sem hefur raunverulega framkvæmdastjórn í samningsríki, nema skipið eða loftfarið sé eingöngu notað milli staða í hinu samningsríkinu;
- h) „bært stjórnvald“ merkir
 - (i) á Íslandi, fjármálaráðherra eða fulltrúa hans;
 - (ii) í Austurríki, sambandsráðherra fjármála eða fulltrúa hans;
- i) „ríkisborgari“ merkir
 - (i) hvern þann mann sem á ríkisfang í samningsríki;
 - (ii) sérhvern lögaðila, sameignarfélag eða samtök sem byggja réttarstöðu sína sem slík á gildandi lögum samningsríkis;
- j) „starfsemi“ felur m.a. í sér sérfræðipjónustu og aðra sjálfstæða starfsemi.

2. Við framkvæmd samningsríkis á ákvæðum þessa samnings á hverjum tíma skulu öll hugtök sem ekki eru skilgreind í samningnum, nema annað leiði af samhenginu, hafa sömu merkingu og þau hafa á þeim tíma samkvæmt lögum viðkomandi ríkis að því er varðar þá skatta sem samningurinn tekur til. Sú merking, sem hugtakið hefur samkvæmt viðeigandi skattalögum þess ríkis, skal ganga framur þeirri merkingu sem hugtakið hefur samkvæmt öðrum lögum þess ríkis.

4. gr.

Heimilisfastur aðili.

1. Í þessum samningi merkir hugtakið „aðili heimilisfastur í samningsríki“ sérhvern þann aðila sem samkvæmt lögum þess ríkis er skattskyldur þar vegna búsetu, heimilisfesti, aðseturs stjórnar eða af öðrum svipuðum ástæðum, og felur einnig í sér það ríki og sjálfstjórnarhéruð eða sveitarstjórnir þess. Hugtakið felur þó ekki í sér neinn þann aðila sem eingöngu er skattskyldur í því ríki af tekjum sem eiga uppruna sinn í því ríki eða af eignum sem þar eru staðsettar.

2. Þegar maður telst heimilisfastur í báðum samningsríkjunum samkvæmt 1. mgr. skal ákvarða stöðu hans með eftirfarandi hætti:

- a) maður telst einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann á fast heimili; eigi maður fast heimili í báðum ríkjunum telst hann einungis heimilisfastur í því ríki sem hann er nánar tengdur persónulega og fjárhagslega (miðstöð persónuhagsmuna);
- b) ef ekki er unnt að ákvarða í hvoru ríkinu maður hefur miðstöð persónuhagsmuna sinna, eða ef hann á fast heimili í hvorugu ríkinu, telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann dvelst að jafnaði;
- c) ef maður dvelst að jafnaði í báðum ríkjunum eða í hvorugu þeirra telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem hann á ríkisfang;
- d) ef maður á ríkisfang í báðum ríkjunum eða í hvorugu þeirra skulu bær stjórnvöld í samningsríkjunum leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi.

3. Þegar aðili annar en maður telst heimilisfastur í báðum samningsríkjunum samkvæmt 1. mgr. telst hann einungis heimilisfastur í því ríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn hans hefur aðsetur.

5. gr.

Föst atvinnustöð.

1. Í samningi þessum merkir hugtakið „föst atvinnustöð“ fasta starfsstöð þar sem starfsemi fyrirtækis fer að nokkru eða öllu leyti fram.

2. Hugtakið „föst atvinnustöð“ tekur einkum til:

- a) aðseturs framkvæmdastjórnar;
- b) útibús;
- c) skrifstofu;
- d) verksmiðju;
- e) verkstæðis; og
- f) námu, olíu- eða gaslindar, grjótnámu eða annars staðar þar sem náttúruauðlindir eru nýttar.

3. Byggingarsvæði eða byggingar- eða uppsetningarframkvæmd telst því aðeins föst atvinnustöð að hún standi yfir lengur en tólf mánuði.

4. Þrátt fyrir framangreind ákvæði þessarar greinar tekur hugtakið „föst atvinnustöð“ ekki til:

- a) nýtingar aðstöðu sem einskorðuð er við geymslu, sýningu eða afhendingu á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins;
- b) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til geymslu, sýningar eða afhendingar;
- c) birgðahalds á vörum eða varningi í eigu fyrirtækisins sem eingöngu er ætlaður til vinnslu hjá öðru fyrirtæki;
- d) fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð í sambandi við kaup á vörum eða varningi eða öflun upplýsinga fyrir fyrirtækið;
- e) fastrar starfsstöðvar sem eingöngu er notuð til að annast sérhverja aðra undirbúnings- eða aðstoðarstarfsemi fyrir fyrirtækið;
- f) fastrar starfsstöðvar sem nýtt er eingöngu til að reka hvers konar starfsemi sem samsett er úr þáttum sem falla undir a- til e-lið, enda felist öll sú starfsemi sem fram fer í þessari föstu starfsstöð vegna þessarar samsetningar í undirbúnings- eða aðstoðarstörfum.

5. Ef aðili, sem ekki er óháður umboðsaðili samkvæmt ákvæðum 6. mgr., hefur á hendi starfsemi fyrir fyrirtæki og hefur heimild í samningsríki til að gera samninga fyrir fyrirtækið og beitir þessari heimild að jafnaði, telst fyrirtæki þetta, þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr., hafa fasta atvinnustöð í því ríki að því er varðar hvers konar starfsemi sem aðilinn hefur með höndum fyrir fyrirtækið. Þetta á þó ekki við ef starfsemi þessa aðila er takmörkuð við þá starfsemi sem um ræðir í 4. mgr. og sem myndi ekki, þótt innt væri af hendi frá fastri starfsstöð, gera þessa föstu starfsstöð að fastri atvinnustöð samkvæmt ákvæðum þeirrar málsgreinar.

6. Fyrirtæki telst ekki hafa fasta atvinnustöð í samningsríki eingöngu vegna þess að það hefur með höndum starfsemi í því ríki fyrir milligöngu miðlara, umboðsmanns eða annars óháðs umboðsaðila, svo framarlega sem þessir aðilar koma fram innan marka venjulegs atvinnurekstrar þeirra.

7. Þótt félag sem er heimilisfast í samningsríki stjórnri eða sé stjórnað af félagi sem er heimilisfast í hinu samningsríkinu eða hefur með höndum starfsemi í hinu ríkinu (annaðhvort frá fastri atvinnustöð eða á annan hátt) leiðir það í sjálfu sér ekki til þess að annað hvort þessara félaga sé föst atvinnustöð hins.

6. gr.

Tekjur af fasteign.

1. Tekjur sem aðili heimilisfastur í samningsríki hefur af fasteign (þar með taldar tekjur af landbúnaði eða skógarnytjum) sem staðsett er í hinu samningsríkinu má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Hugtakið „fasteign“ skal hafa þá merkingu sem það hefur samkvæmt lögum þess samningsríkis þar sem fasteignin er. Í öllum tilvikum felur hugtakið í sér fylgifé með fasteign, áhöfn og tæki, sem notuð eru í landbúnaði og við skógarnytjar, réttindi varðandi landeignir samkvæmt reglum einkamálaréttar, afnotarétt af fasteign og rétt til breytilegrar eða fastrar þóknunar sem endurgjald fyrir hagnýtingu á eða rétt til hagnýtingar á námum, lindum og öðrum náttúruauðlindum. Skip, bátar og loftför teljast ekki til fasteigna.

3. Ákvæði 1. mgr. gilda um tekjur af beinni hagnýtingu, leigu og hvers konar öðrum afnotum fasteignar.

4. Ákvæði 1. og 3. mgr. gilda einnig um tekjur af fasteign í eigu fyrirtækis.

7. gr.

Hagnaður af atvinnurekstri.

1. Hagnaður fyrirtækis í samningsríki skal einungis skattlagður í því ríki nema fyrirtækið hafi með höndum starfsemi í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð þar. Ef fyrirtækið hefur slíka starfsemi með höndum má skattleggja hagnað þess í síðarnefnda ríkinu en þó einungis að því marki sem rekja má hagnaðinn til nefndrar fastrar atvinnustöðvar.

2. Þegar fyrirtæki í samningsríki hefur með höndum atvinnurekstur í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð þar skal hvort samningsríki um sig, nema annað leiði af ákvæðum 3. mgr., telja föstu atvinnustöðinni þann hagnað sem ætla má að komið hefði í hennar hlut ef hún væri sérstakt og sjálfstætt fyrirtæki sem hefði með höndum sams konar eða svipaðan atvinnurekstur við sömu eða svipaðar aðstæður og kæmi að öllu leyti sjálfstætt fram í skiptum við það fyrirtæki sem hún er föst atvinnustöð fyrir.

3. Við ákvörðun hagnaðar fastrar atvinnustöðvar skal leyfa sem frádrátt útgjöld sem stofnað er til af hálfu föstu atvinnustöðvarinnar, þar með talinn kostnað við framkvæmdastjórn og almenna stjórnun, hvort heldur kostnaðurinn er til orðinn í því ríki þar sem fasta atvinnustöðin er eða annars staðar.
4. Að því leyti sem venja hefur verið í samningsríki að ákvarða hagnað sem talinn er fastri atvinnustöð á grundvelli skiptingar heildarhagnaðar fyrirtækisins milli hinna ýmsu hluta þess skal ekkert í 2. mgr. útiloka það samningsríki frá því að ákvarða skattskyldan hagnað eftir þeirri skiptingu sem tíðkast hefur. Aðferðin sem notuð er við skiptinguna skal samt sem áður vera þannig að niðurstaðan verði í samræmi við þær meginreglur sem felast í þessari grein.
5. Engan hagnað skal telja fastri atvinnustöð eingöngu vegna kaupa hennar á vörum eða varningi fyrir fyrirtækið.
6. Við beitingu ákvæða undanfarandi málsgreina skal hagnaður, sem talinn er fastri atvinnustöð, ákvarðast eftir sömu reglum frá ári til árs nema rík og fullnægjandi ástæða sé til annars.
7. Þegar hagnaður felur í sér tekjur sem sérstök ákvæði eru um í öðrum greinum þessa samnings skulu ákvæði þessarar greinar ekki hafa áhrif á gildi þeirra ákvæða.

8. gr.

Siglingar og loftferðir.

1. Hagnaður af rekstri skipa eða loftfara í flutningum á alþjóðaleiðum skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
2. Ef aðsetur raunverulegrar framkvæmdastjórnar útgerðarfyrirtækis er um borð í skipi skal hún teljast hafa aðsetur í því samningsríki þar sem heimahöfn skipsins er eða, ef ekki er um slíka heimahöfn að ræða, í því samningsríki þar sem útgerðarmaður skipsins er heimilisfastur.
3. Ákvæði 1. mgr. skulu einnig eiga við um hagnað sem hlýst af þátttöku í rekstrarsamvinnu („pool“), sameiginlegu fyrirtæki eða alþjóðlegum rekstrarsamtökum.

9. gr.

Tengd fyrirtæki.

1. Þegar
 - a) fyrirtæki í samningsríki tekur beinan eða óbeinan þátt í stjórn eða yfirlýðingum fyrirtækis í hinu samningsríkinu, eða á, beint eða óbeint, hluta af fjármagni þess, eða
 - b) sömu aðilar taka beinan eða óbeinan þátt í stjórn eða yfirlýðingum fyrirtækis í samningsríki, svo og fyrirtækis í hinu samningsríkinu, eða eiga, beint eða óbeint, hluta af fjármagni þeirra,

og hlutaðeigandi fyrirtæki semja eða setja í öðru hvoru tilvikinu skilmála um innbyrðis samband sitt á viðskipta- eða fjármálasviðinu, sem eru frábrugðnir því sem væri ef fyrirtækin væru óháð hvort öðru, má allur hagnaður, sem án þessara skilmála hefði runnið til annars fyrirtækisins, en rennur ekki til þess vegna skilmálanna, teljast til hagnaðar þess fyrirtækis og skattleggjast samkvæmt því.

2. Þegar samningsríki telur til hagnaðar fyrirtækis í því ríki, og skattleggur samkvæmt því, hagnað fyrirtækis í hinu samningsríkinu, sem hefur verið skattlagður í því ríki, og hagnaðurinn, sem þannig er innifalinn, er hagnaður sem hefði runnið til fyrirtækisins í fyrrnefnda ríkinu ef skilmálarnir, sem samið var um milli fyrirtækjanna tveggja, hefðu verið þeir sömu og samið hefði verið um milli óháðra fyrirtækja, skal síðarnefnda ríkið gera viðeigandi leiðréttingu á fjárhæð þess skatts sem lagður er þar á þennan hagnað. Við ákvörðun slíkrar leiðréttingar skal fullt tillit tekið til annarra ákvæða þessa samnings og skulu bær stjórnvöld samningsríkjanna hafa samráð ef nauðsyn krefur.

10. gr.

Arður.

1. Arð, sem félag heimilisfast í samningsríki greiðir aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Slíkan arð má þó einnig skattleggja í því samningsríki þar sem félagið, sem greiðir arðinn, er heimilisfast og samkvæmt lögum þess ríkis. Sé raunverulegur eigandi arðsins heimilisfastur í hinu samningsríkinu skal skatturinn, sem þannig er á lagður, eigi vera hærri en:

- a) 5 af hundraði af vergri fjárhæð arðsins ef raunverulegi eigandinn er félag (annað en sameignarfélag) sem á beint að minnsta kosti 10 af hundraði eignarhlutdeild í félaginu sem greiðir arðinn;
- b) 15 af hundraði af vergri fjárhæð arðsins í öllum öðrum tilvikum.

Þessi málsgrein skal engin áhrif hafa á skattlagningu félagsins að því er varðar þann hagnað sem arður er greiddur af.

3. Hugtakið „arður“ merkir í þessari grein tekjur af hlutabréfum, ágóðahlutaskírteinum eða ágóðahlutaréttindum, námuhlutabréfum, stofnbrefum eða öðrum réttindum sem ekki eru skuldakröfur er veita rétt til hlutdeildar í hagnaði, svo og tekjur sem farið er með við skattlagningu á sama hátt og tekjur af hlutabréfum samkvæmt löggjöf þess ríkis þar sem félagið sem framkvæmir úthlutunina er heimilisfast.

4. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi arðsins er heimilisfastur í samningsríki og hefur með höndum starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem félagið, sem greiðir arðinn, er heimilisfast og hlutareignin, sem arðurinn er greiddur af, er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.

5. Ef félag, sem er heimilisfast í samningsríki, fær hagnað eða tekjur frá hinu samningsríkinu getur síðarnefnda ríkið ekki skattlagt arðinn, sem félagið greiðir, nema að því leyti sem arður er greiddur aðila heimilisföstum í síðarnefnda ríkinu eða að því leyti sem hlutareignin, sem arðurinn er greiddur af, er raunverulega bundin við fasta atvinnustöð í síðarnefnda ríkinu né heldur

skattlagt óúthlutaðan hagnað félagsins. Þetta gildir jafnt þótt arðurinn sem greiddur er eða óúthlutaði hagnaðurinn sé að öllu eða nokkru leyti hagnaður eða tekjur sem hafa myndast í síðarnefnda ríkinu.

11. gr.

Vextir.

1. Vexti, sem myndast í samningsríki og greiddir eru aðila heimilisföstum í hinu samningsríkinu, má aðeins skattleggja í síðarnefnda ríkinu ef aðilinn er raunverulegur eigandi vaxtanna.

2. Hugtakið „vextir“ merkir í þessari grein tekjur af hvers konar skuldakröfum, hvort sem þær eru tryggðar með veði í fasteign eða ekki og hvort sem þeim fylgir réttur til hlutdeildar í hagnaði skuldunautar eða ekki. Hugtakið tekur sérstaklega til tekna af ríkisverðbréfum og tekna af skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum, þar með talinn gengismunur og vinningar tengdir slíkum verðbréfum, skuldabréfum eða skuldaviðurkenningum. Dráttarvextir og kostnaður vegna greiðsludráttar teljast ekki vextir samkvæmt þessari grein.

3. Ákvæði 1. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi vaxtanna er heimilisfastur í samningsríki og hefur með höndum starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem vextirnir myndast og skuldakrafan, sem vextirnir eru greiddir af, er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.

4. Þegar vaxtafjárhæðin er hærri, miðað við þá skuldakröfu sem hún er greidd af vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og þriðja aðila, en sú vaxtafjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin, sem umfram er, skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

12. gr.

Þóknanir.

1. Þóknanir, sem myndast í samningsríki og eru raunverulega í eigu aðila sem er heimilisfastur í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Slíkar þóknanir má þó einnig skattleggja í því samningsríki þar sem þær myndast og samkvæmt lögum þess ríkis, en sé raunverulegur eigandi þóknananna heimilisfastur í hinu samningsríkinu skal skatturinn sem þannig er á lagður eigi vera hærri en 5 af hundraði af vergri fjárhæð þóknananna.

3. Hugtakið „þóknanir“ merkir í þessari grein hvers konar greiðslur sem tekið er við sem endurgjaldi fyrir afnot eða rétt til afnota af hvers konar höfundarrétti á verkum á sviði bókmennta, lista eða vísinda, þar með taldar kvikmyndir, hvers konar einkaleyfi, vörumerki,

mynstur eða líkan, áætlun, leynileg formúla eða framleiðsluaðferð, eða fyrir upplýsingar um reynslu á sviði iðnaðar, viðskipta eða vísinda.

4. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda ekki þegar raunverulegur eigandi þóknanna er heimilisfastur í samningsríki og hefur með höndum starfsemi frá fastri atvinnustöð í hinu samningsríkinu þar sem þóknanir myndast og réttindin eða eignin, sem gefur af sér þóknanirnar, er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.

5. Þóknarir skulu taldar myndast í samningsríki þegar greiðandinn er heimilisfastur í því ríki. Ef sá aðili, sem þóknanirnar greiðir, hvort sem hann er heimilisfastur í samningsríki eða ekki, hefur fasta atvinnustöð í samningsríki og skyldan til að greiða þóknanirnar er tengd hinni föstu atvinnustöð, og þóknanirnar eru gjaldfærðar hjá hinni föstu atvinnustöð, skulu þær þó taldar myndast í því ríki þar sem hin fasta atvinnustöð er.

6. Ef fjárhæð þóknanna er, miðað við þau afnot, réttindi eða upplýsingar sem þær eru greiðsla fyrir vegna sérstaks sambands milli greiðanda og raunverulegs eiganda eða milli þeirra beggja og þriðja aðila, hærrí en sú fjárhæð sem greiðandi og raunverulegur eigandi hefðu samið um ef þetta sérstaka samband hefði ekki verið fyrir hendi, skulu ákvæði þessarar greinar einungis gilda um síðarnefndu fjárhæðina. Þegar þannig stendur á skal fjárhæðin, sem umfram er, skattlögð samkvæmt lögum hvors samningsríkis um sig að teknu tilliti til annarra ákvæða þessa samnings.

13. gr.

Söluhagnaður af eignum.

1. Hagnað, sem aðili heimilisfastur í samningsríki hlýtur af sölu fasteignar sem getið er um í 6. gr. og staðsett er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

2. Hagnað, sem hlýst af sölu lausafjár sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu. Sama gildir um hagnað af sölu á slíkri fastri atvinnustöð (einni sér eða ásamt fyrirtækinu í heild).

3. Hagnaður, sem hlýst af sölu skipa eða loftfara sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum, eða lausafjár sem tengt er notkun slíkra skipa eða loftfara, skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

4. Hagnaður, sem hlýst af sölu annarra eigna en getið er í 1., 2. og 3. mgr., skal einungis skattlagður í því samningsríki þar sem seljandinn er heimilisfastur.

5. Ef maður, sem var heimilisfastur í öðru samningsríkinu, tekur upp heimilisfesti í hinu samningsríkinu er fyrirnefnda ríkinu heimilt að skattleggja, í samræmi við landslög og þrátt fyrir 4. mgr., söluhagnað af hlutabréfum eða réttindum í fyrirtæki, svo fremi að söluhagnaðurinn hafi komið til eigi síðar en við búsetuskiptin, að því tilskildu að hlutabréfin eða réttindin hafi verið seld eða viðkomandi gert ráðstafanir sem leiða til þess að fyrirnefnda ríkið glatar rétti sínum til

skattlagningar. Ef fyrrnefnda ríkið skattleggur söluhagnað af eignum í samræmi við undanfarandi málslið skal hitt ríkið viðurkenna, við útreikning skattskylds söluhagnaðar af eignum, það söluverð sem fyrrnefnda ríkið hefur ákvarðað að skuli vera verð eignanna.

14. gr.
Atvinnutekjur.

1. Með þeim undantekningum sem um ræðir í 15., 17. og 18. gr. skulu laun og annað svipað endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir starf sitt, einungis skattlögð í því ríki, nema starfið sé leyst af hendi í hinu samningsríkinu. Ef starfið er leyst þar af hendi má skattleggja endurgjaldið fyrir það í síðarnefnda ríkinu.
2. Þrátt fyrir ákvæði 1. mgr. skal endurgjald, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir starf sem hann leysir af hendi í hinu samningsríkinu, einungis skattlagt í fyrrnefnda ríkinu ef:
 - a) viðtakandinn dvelur í hinu ríkinu í eitt eða fleiri skipti, þó ekki lengur en 183 daga samtals á tólf mánaða tímabili sem hefst eða lýkur á viðkomandi skattári; og
 - b) endurgjaldið er greitt af eða fyrir hönd vinnuveitanda sem er ekki heimilisfastur í hinu ríkinu; og
 - c) endurgjaldið er ekki gjaldfært hjá fastri atvinnustöð sem vinnuveitandinn hefur í hinu ríkinu.
3. Þrátt fyrir undanfarandi ákvæði þessarar greinar má skattleggja endurgjald fyrir starf unnið um borð í skipi eða loftfari sem notað er í flutningum á alþjóðaleiðum í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.

15. gr.
Stjórnarlaun.

Stjórnarlaun og aðrar svipaðar greiðslur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki fær fyrir setu í stjórn félags sem heimilisfast er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.

16. gr.
Listamenn og íþróttamenn.

1. Þrátt fyrir ákvæði 7. og 14. gr. má skattleggja tekjur aðila, sem er heimilisfastur í samningsríki, sem hann aflar í hinu samningsríkinu með störfum sem skemmtikraftur, svo sem leikari í leikhúsi eða kvikmyndum, listamaður í hljóðvarpi eða sjónvarpi, eða tónlistarmaður, eða sem íþróttamaður, í síðarnefnda ríkinu.
2. Ef tekjur af starfi, sem skemmtikraftur eða íþróttamaður leysir af hendi sem slíkur, renna ekki til skemmtikraftsins eða íþróttamannsins sjálfs heldur til annars aðila má, þrátt fyrir ákvæði 7. og 14. gr., skattleggja tekjurnar í því samningsríki þar sem starf skemmtikraftsins eða íþróttamannsins er leyst af hendi.

3. Ákvæði 1. og 2. mgr. eiga ekki við um tekjur af starfi listamanna eða íþróttamanna í samningsríki ef heimsókn til þess ríkis er að öllu eða verulegu leyti kostuð úr opinberum sjóðum hins ríkisins eða sjálfstjórnarhéraðum eða sveitarstjórnunum þess eða af stofnun sem bær stjórnvöld hins ríkisins viðurkenna að sé ekki rekin í hagnaðarskyni. Í því tilviki má aðeins skattleggja tekjurnar í samningsríkinu þar sem viðkomandi er heimilisfastur.

17. gr.
Eftirlaun.

Með þeim undantekningum sem um ræðir í 2. mgr. 18. gr. skulu eftirlaun og annað svipað endurgjald sem greitt er aðila heimilisföstum í samningsríki vegna fyrri starfa hans einungis skattlögð í því ríki.

18. gr.
Opinbert starf.

1. a) Laun og annað svipað endurgjald, að undanskildum eftirlaunum sem greidd eru af samningsríki eða sjálfstjórnarhéraði eða sveitarstjórn eða lögskipuðum aðila þess til manns fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis eða sjálfstjórnarhéraðs eða sveitarstjórnar eða aðila, skulu einungis skattlögð í því ríki.
- b) Slík laun og annað svipað endurgjald skulu þó einungis skattlögð í hinu samningsríkinu ef starfið er leyst þar af hendi og maðurinn er heimilisfastur í því ríki og:
 - (i) er ríkisborgari þess ríkis; eða
 - (ii) tók ekki upp heimilisfesti í því ríki einvörðungu í þeim tilgangi að leysa þetta starf af hendi.
2. a) Eftirlaun, sem greidd eru af eða úr sjóðum stofnuðum af samningsríki eða sjálfstjórnarhéraði eða sveitarstjórn eða lögskipuðum aðila þess til manns fyrir störf hans í þjónustu þess ríkis eða sjálfstjórnarhéraðs eða sveitarstjórnar eða aðila þess, skulu einungis skattlögð í því ríki.
- b) Slík eftirlaun skulu þó einungis skattlögð í hinu samningsríkinu ef maðurinn er heimilisfastur þar og er jafnframt ríkisborgari þess ríkis.

3. Ákvæði 14., 15., 16. og 17. gr. skulu gilda um laun og annað svipað endurgjald og um eftirlaun sem greidd eru fyrir störf leyst af hendi í tengslum við atvinnurekstur á vegum samningsríkis eða sjálfstjórnarhéraðs eða sveitarstjórnar eða lögskipaðs aðila þess.

19. gr.
Námsmenn.

Námsmaður eða starfsnemi, sem er eða var síðast fyrir komu sína til samningsríkis heimilisfastur í hinu samningsríkinu og dvelur í fyrrnefnda ríkinu einungis vegna náms síns eða þjálfunar, skal undanþeginn skattlagningu í því ríki á greiðslur sem hann fær til að standa straum af kostnaði við framfærslu sína, nám eða þjálfun, enda komi slíkar greiðslur frá aðilum utan þess ríkis.

20. gr.
Aðrar tekjur.

1. Tekjur, sem aðili heimilisfastur í samningsríki aflar og ekki er fjallað um í fyrri greinum þessa samnings, skulu einungis skattlagðar í því ríki og skiptir ekki máli hvar þeirra er aflað.
2. Ákvæði 1. mgr. skulu ekki gilda um tekjur, að undanskildum tekjum af fasteign eins og hún er skilgreind í 2. mgr. 6. gr., ef viðtakandi teknanna er heimilisfastur í samningsríki og hefur með höndum starfsemi í hinu samningsríkinu frá fastri atvinnustöð sem þar er staðsett og réttindin eða eignin, sem gefur af sér tekjurnar, er raunverulega bundin við slíka fasta atvinnustöð. Í því tilviki skulu ákvæði 7. gr. gilda.

21. gr.
Eignir.

1. Eign, sem fólgin er í fasteign, sem getið er í 6. gr., sem er í eigu aðila sem er heimilisfastur í samningsríki og staðsett er í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
2. Eign, sem er fólgin í lausafé sem er hluti atvinnurekstrareignar fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í samningsríki hefur í hinu samningsríkinu, má skattleggja í síðarnefnda ríkinu.
3. Eign sem fólgin er í skipum eða loftförum sem notuð eru í flutningum á alþjóðaleiðum, svo og í lausafé sem tengt er rekstri slíkra skipa og loftfara, skal einungis skattlögð í því samningsríki þar sem raunveruleg framkvæmdastjórn fyrirtækisins hefur aðsetur.
4. Allar aðrar eignir aðila sem er heimilisfastur í samningsríki skulu einungis skattlagðar í því ríki.

22. gr.
Aðferðir til að komast hjá tvísköttun.

1. Í tilviki Íslands skal komast hjá tvísköttun á eftirfarandi hátt:
 - a) Þegar aðili heimilisfastur á Íslandi hefur tekjur eða á eignir sem samkvæmt ákvæðum þessa samnings má skattleggja í Austurríki skal Ísland leyfa:
 - (i) að fjárhæð, sem svarar til þess tekjuskatts sem greiddur hefur verið í Austurríki, sé dregin frá tekjuskatti þessa heimilisfasta aðila;
 - (ii) að fjárhæð, sem svarar til þess eignarskatts sem greiddur hefur verið í Austurríki, sé dregin frá eignarskatti þessa heimilisfasta aðila.Slíkur frádráttur skal þó í hvorugu tilvikinu vera hærri en sá hluti tekjuskattsins eða eignarskattsins, reiknaður fyrir slíkan frádrátt, sem lagður er á þær tekjur eða þær eignir, eftir því sem við á, sem skattleggja má í Austurríki.

- b) Ef aðili heimilisfastur á Íslandi hefur tekjur eða á eignir, sem eru undanþegnar skattlagningu í því ríki samkvæmt ákvæðum sammingsins, er Íslandi þó heimilt við ákvörðun skatta á aðrar tekjur eða eignir þessa heimilisfasta aðila að taka tillit til þeirra tekna eða eigna sem undanþegnar eru skattlagningu.

2. Í tilviki aðila sem er heimilisfastur í Austurríki skal komast hjá tvísköttun á eftirfarandi hátt:

- a) Ef aðili heimilisfastur í Austurríki hefur tekjur eða á fjármagn sem heimilt er að skattleggja á Íslandi í samræmi við ákvæði þessa sammings skal Austurríki undanþiggja slíkar tekjur eða fjármagn skattlagningu með fyrirvara um ákvæði b- og c-liða.
- b) Ef aðili heimilisfastur í Austurríki hefur tekjur, sem má skattleggja á Íslandi samkvæmt ákvæðum 10. og 12. gr., skal Austurríki heimila að fjárhæð þess tekjuskatts sem greiddur hefur verið á Íslandi sé dreginn frá tekjuskatti þess aðila. Slíkur frádráttur skal þó aldrei vera hærri en sá hluti tekjuskattsins, reiknaður fyrir frádráttinn, sem lagður er á þær tekjur sem fengnar eru á Íslandi.
- c) Þegar aðili heimilisfastur í Austurríki hefur tekjur eða á eignir, sem eru undanþegnar skattlagningu í því landi samkvæmt ákvæðum sammingsins, er Austurríki þó heimilt við ákvörðun skatta á aðrar tekjur eða eignir þessa heimilisfasta aðila að taka tillit til þeirra tekna eða eigna sem undanþegnar eru skattlagningu.
- d) Ákvæði a-liðar gilda ekki um tekjur eða eignir aðila, sem er heimilisfastur í Austurríki, ef Ísland beitir ákvæðum þessa sammings í því skyni að undanþiggja slíkar tekjur eða eignir skattlagningu eða beitir ákvæðum 2. mgr. 10. eða 12. gr. um slíkar tekjur.

23. gr.

Bann við mismunun.

1. Ríkisborgarar sammingsríkis skulu ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða kröfum í því sambandi í hinu sammingsríkinu en ríkisborgarar þess ríkis sæta eða unnt er að láta þá sæta við sömu aðstæður, einkum að því er varðar heimilisfesti. Þrátt fyrir ákvæði 1. gr. gildir þetta ákvæði einnig um aðila sem eru hvorki heimilisfastir í öðru né báðum sammingsríkjunum.

2. Ríkisfangslausir aðilar heimilisfastir í sammingsríki skulu í hvorugu sammingsríkinu sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða kröfum í því sambandi en ríkisborgarar viðkomandi ríkis sæta eða unnt er að láta þá sæta við sömu aðstæður, einkum að því er varðar heimilisfesti.

3. Skattlagning fastrar atvinnustöðvar, sem fyrirtæki í sammingsríki hefur í hinu sammingsríkinu, skal ekki vera óhagstæðari í síðarnefnda ríkinu en skattlagning á fyrirtæki í því ríki sem hafa sams konar starfsemi með höndum. Þetta ákvæði skal ekki skýra þannig að það skyldi sammingsríki til að veita aðilum heimilisföstum í hinu sammingsríkinu nokkurn þann persónufrádrátt, ívilnanir og skattalækkanir vegna hjúskaparstöðu eða fjölskylduframfærslu sem það veitir þeim aðilum sem þar eru heimilisfastir.

4. Vextir, þóknanir og aðrar greiðslur, sem fyrirtæki í samningsríki greiðir til aðila heimilisfasts í hinu samningsríkinu, skulu vera frádráttarbærar við ákvörðun skattskylds hagnaðar fyrirtækisins með sömu skilyrðum og hefðu þær verið greiddar aðila sem er heimilisfastur í fyrrnefnda ríkinu nema ákvæði 1. mgr. 9. gr., 4. mgr. 11. gr. eða 6. mgr. 12. gr. eigi við. Á sama hátt skulu hvers konar skuldir fyrirtækis í samningsríki við aðila heimilisfastan í hinu samningsríkinu vera frádráttarbærar við ákvörðun skattskyldra eigna fyrirtækisins með sömu skilyrðum og ef til þeirra hefði verið stofnað við aðila heimilisfastan í fyrrnefnda ríkinu.

5. Þótt fjármagn fyrirtækja í samningsríki sé að öllu eða nokkru leyti, beint eða óbeint, í eigu eða undir stjórn eins eða fleiri aðila sem eru heimilisfastir í hinu samningsríkinu skulu þau ekki sæta annarri eða þyngri skattlagningu eða öðrum kröfum í því sambandi í fyrrnefnda ríkinu en fyrirtæki svipaðrar tegundar sem heimilisföst eru í fyrrnefnda ríkinu sæta eða unnt er að láta þau sæta.

6. Þrátt fyrir ákvæði 2. gr. skulu ákvæði þessarar greinar gilda um hvers konar skatta, hverju nafni sem þeir nefnast.

24. gr.

Framkvæmd gagnkvæms samkomulags.

1. Ef aðili telur að ráðstafanir sem gerðar eru af öðru hvoru eða báðum samningsríkjunum leiði eða muni leiða til skattlagningar að því er hann varðar, sem ekki er í samræmi við ákvæði þessa samnings, getur hann, án þess að það raski rétti hans til að færa sér í nyt þau réttarúrræði sem lög þessara ríkja kveða á um, lagt málið fyrir bært stjórnvald í því samningsríki þar sem hann er heimilisfastur eða, falli mál hans undir 1. mgr. 23. gr., í því samningsríki þar sem hann á ríkisfang. Mál verður að leggja fyrir innan þriggja ára frá því að fyrsta tilkynningin berst um aðgerðir sem leiða til skattlagningar sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins.

2. Ef bært stjórnvald telur að mótmælin séu á rökum reist en getur þó ekki sjálft leyst málið á viðunandi hátt skal það leitast við að leysa málið með gagnkvæmu samkomulagi við bært stjórnvald í hinu samningsríkinu í því skyni að komast hjá skattlagningu sem ekki er í samræmi við ákvæði samningsins. Slíkt samkomulag skal koma til framkvæmda óháð öllum tímatakmörkunum sem í gildi eru samkvæmt lögum samningsríkjanna.

3. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu, með gagnkvæmu samkomulagi, leitast við að leysa sérhvern vanda eða vafaatriði varðandi túlkun eða beitingu samningsins. Þau geta einnig haft samráð í því skyni að komast hjá tvísköttun í tilvikum sem ekki er fjallað um í samningnum.

4. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum geta haft beint samband sín á milli, þar á meðal í sameiginlegri nefnd sem skipuð er þeim eða fulltrúum þeirra, til þess að komast að samkomulagi í samræmi við undanfarandi málsgreinar.

25. gr.

Skipti á upplýsingum.

1. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu skiptast á þeim upplýsingum sem séð verður að skipti máli fyrir framkvæmd ákvæða þessa samnings eða framkvæmd eða fullnustu laga samningsríkjanna eða sjálfstjórnarhéraða eða eða sveitarstjórna þeirra varðandi skatta, hverju nafni sem þeir nefnast, sem þau leggja á, að því leyti sem viðkomandi skattlagning fer ekki í bága við ákvæði samningsins. Skipti á upplýsingum takmarkast ekki af 1. og 2. gr.

2. Með allar upplýsingar, sem móttæknar eru skv. 1. mgr. af samningsríki, skal fara sem trúnaðarmál á sama hátt og farið er með upplýsingar sem aflað er samkvæmt lögum þess ríkis og skulu þær eingöngu afhentar aðilum eða stjórnvöldum (þar með töldum dómstólum og stjórnarsýsluáðilum) sem hafa með höndum álagningu eða innheimtu á þeim sköttum sem um getur í 1. mgr. eða fullnustu eða ákærvald varðandi þá skatta eða úrskurði um kærur vegna þeirra skatta eða eftirlit með framangreindu. Þessir aðilar eða stjórnvöld skulu einungis nota upplýsingarnar í greindum tilgangi. Þeim er heimilt að gera slíkar upplýsingar opinberar við málarekstur fyrir dómstólum eða í dómsniðurstöðum. Þrátt fyrir framangreint, má nota upplýsingar sem móttæknar eru af samningsríki í öðrum tilgangi ef nota má slíkar upplýsingar í slíkum tilgangi samkvæmt lögum beggja samningsríkjanna og bært stjórnvald þess ríkis sem leggur til upplýsingarnar heimilar slíka notkun.

3. Ákvæði 1. og 2. mgr. skal í engu tilviki skýra þannig að þau leggi þá skyldu á samningsríki:

- a) að framkvæma stjórnarsýsluráðstafanir sem víkja frá lögum og stjórnarsýsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;
- b) að veita upplýsingar sem ekki er unnt að afla samkvæmt lögum eða eðlilegum stjórnarsýsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;
- c) að veita upplýsingar sem myndu ljósra upp leyndarmálum eða framleiðsluáðferðum á sviði viðskipta, atvinnumála, iðnaðar, verslunar eða sérfræðipækingar eða veita upplýsingar, sem myndu stríða gegn almannareglu (ordre public) eða grundvallarréttindum sem ríki veitir, einkum á sviði gagnaverndar, ef þær væru gerðar opinberar.

4. Ef samningsríki fer fram á upplýsingar í samræmi við þessa grein skal hitt samningsríkið nota þær aðferðir sem það hefur yfir að ráða til að afla þeirra upplýsinga sem óskað er eftir jafnvel þótt síðarnefnda ríkið þurfi ekki á þeim að halda vegna eigin skattamála. Sú skuldbinding sem felst í fyrri málslíð er háð takmörkunum 3. mgr. en í engu tilviki skulu þær takmarkanir notaðar til að heimila samningsríki að synja um veitingu upplýsinga af þeirri ástæðu einni að það sjálft hafi enga þörf fyrir þær.

5. Í engu tilviki skal túlka ákvæði 3. mgr. þannig að þau heimili samningsríki að synja um veitingu upplýsinga samkvæmt beiðni af þeirri ástæðu einni að þær séu í vörslu banka, annarrar fjármálastofnunar, tilnefnds aðila eða aðila sem kemur fram sem umboðsaðili eða annast fjármunavörslu, eða þær tengjast hagsmunum eiganda aðila.

26. gr.

Aðstoð við innheimtu skatta.

1. Samningsríkin skulu aðstoða hvort annað við innheimtu skattkrafna. Aðstoðin takmarkast ekki af 1. gr. Bær stjórnvöld í samningsríkjunum skulu setja, með gagnkvæmu samkomulagi, ítarlegri reglur um beitingu þessarar greinar.
2. Hugtakið „skattkrafa“, eins og það er notað í þessari grein, merkir þá skuldafjárhæð skatta, sem falla undir samning þennan, sem samningsríki eða sjálfstjórnarhéruð eða sveitarstjórnir þeirra leggja á, svo fremi að þessi skattheimta sé ekki andstæð þessum samningi eða öðrum gerningi sem samningsríkin eiga aðild að, svo og vexti, stjórnsýslusektir og annan kostnað vegna innheimtu fjárhæðarinnar eða til viðhalds kröfunni.
3. Þegar skattkrafa samningsríkis er gjaldfallin og aðfararhæf samkvæmt lögum þess ríkis skal skattkrafan samþykkt, að beiðni bærs stjórnvalds í því ríki, til þess að bært stjórnvald í hinu samningsríkinu geti innheimt hana. Síðarnefnda ríkið skal innheimta skattkröfuna í samræmi við ákvæði landslaga sem gilda um aðfararhæfi og innheimtu innlendra skatta, eins og um væri að ræða eigin skattkröfu.
4. Þegar samningsríki er heimilt samkvæmt landslögum að gera ráðstafanir til að viðhalda skattkröfu sinni með það að markmiði að innheimta hana skal skattkrafan samþykkt, að beiðni bærs stjórnvalds í því ríki, til þess að bært stjórnvald í hinu samningsríkinu geti gert ráðstafanir til að viðhalda henni. Síðarnefnda ríkið skal gera ráðstafanir til að viðhalda skattkröfunni í samræmi við ákvæði landslaga eins og það sjálft ætti skattkröfuna, jafnvel þótt hún sé ekki gjaldfallin eða aðfararhæf í fyrirnefnda ríkinu.
5. Þrátt fyrir ákvæði 3. og 4. mgr. skal skattkrafa, sem samningsríki samþykkir samkvæmt 3. eða 4. mgr., í því ríki ekki háð tímamörkum eða njóta forgangs sem gildir um skattkröfu sem lög þess ríkis ná til vegna þess hvers eðlis hún er. Auk þess skal skattkrafa, sem samningsríki samþykkir samkvæmt 3. eða 4. mgr., ekki njóta forgangs sem gildir um þá skattkröfu samkvæmt lögum hins samningsríkisins.
6. Bær stjórnvöld geta samþykkt að veita ekki aðstoð í málum þar sem skattkröfur hafa stofnast í því ríki sem óskar aðstoðar með þeim hætti sem væri andstæður almennri viðurkenndri málsmeðferð. Þetta álitamál getur leitt til gerðar gagnkvæms samkomulags milli bærra stjórnvalds sem málið varðar.
7. Málsmeðferð með hliðsjón af tilvist, gildi eða fjárhæð skattkröfu samningsríkis skal ekki fara fram fyrir dómstólum eða stjórnsýslustofnunum í hinu ríkinu. Þessa grein skal ekki skýra þannig að hún skapi eða veiti rétt til slíkrar málsmeðferðar fyrir dómstólum eða stjórnsýslustofnunum hins samningsríkisins.
8. Ef viðkomandi skattkrafa, hvenær sem er eftir að beiðni hefur borist frá samningsríki samkvæmt 3. eða 4. mgr. og áður en hitt samningsríkið hefur innheimt og sent viðkomandi skattkröfu til fyrirnefnda ríkisins, hættir að vera
 - a) skattkrafa fyrirnefnda ríkisins sem er gjaldfallin og aðfararhæf samkvæmt lögum þess ríkis ef um er að ræða beiðni samkvæmt 3. mgr; eða

- b) skattkrafa fyrrnefnda ríkisins sem því ríki er heimilt að gera ráðstafanir til viðhalds á samkvæmt eigin lögum í því skyni að tryggja innheimtu hennar, ef um er að ræða beiðni samkvæmt 4. mgr.,

skal bært stjórnvald í fyrrnefnda ríkinu þegar í stað tilkynna bæru stjórnvaldi í hinu ríkinu um það og skal fyrrnefnda ríkið fresta eða fella niður beiðni sína fari síðarnefnda ríkið fram á það.

9. Ákvæði þessarar greinar skal í engu tilvikum skýra þannig að þau leggi þá skyldu á samningsríki:

- a) að gera stjórnsluraráðstafanir sem víkja frá lögum og stjórnsluvenjum þess eða hins samningsríkisins;
- b) að gera ráðstafanir sem myndu stríða gegn almannareglu (ordre public);
- c) að veita aðstoð ef hitt samningsríkið hefur ekki gert allar eðlilegar ráðstafanir til að innheimta eða viðhalda kröfunni, sem eftir atvikum, eru heimilaðar samkvæmt lögum þess eða stjórnsluvenju;
- d) að veita aðstoð í þeim tilvikum þegar stjórnsluálag á það ríki er greinilega ekki í samræmi við þann ávinning sem hitt samningsríkið getur vænst.

27. gr.

Sendiráðsmenn og starfsmenn ræðisskrifstofa.

Ekkert í samningi þessum skal hafa áhrif á skattaívilnanir sem sendiráðsmenn eða starfsmenn ræðisskrifstofa njóta samkvæmt almennum þjóðréttarreglum eða ákvæðum sérstakra samninga.

28. gr.

Gildistaka.

1. Samningsríkin skulu tilkynna hvort öðru um það þegar stjórnskipulegum skilyrðum fyrir gildistöku þessa samnings hefur verið fullnægt.

2. Samningurinn öðlast gildi á fyrsta degi þriðja mánaðar eftir dagsetningu síðari tilkynningarinnar og ákvæði hans koma til framkvæmda í báðum samningsríkjum:

- a) að því er varðar staðgreiðslu- eða afdráttarskatta, vegna tekna sem er aflað 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar síðari tilkynningin er afhent;
- b) að því er varðar aðra skatta á tekjur og eignarskatta, vegna skatta sem leggja má á vegna skattárs sem byrjar 1. janúar eða síðar á því almanaksári sem fylgir næst á eftir því ári þegar síðari tilkynningin er afhent.

29. gr.
Uppsögn.

Samningur þessi skal gilda þar til honum er sagt upp af samningsríki. Hvort samningsríkjanna um sig getur sagt upp samningnum, eftir diplómátskum leiðum, með skriflegri tilkynningu um uppsögn eigi síðar en 30. júní á almanaksári eftir að fimm ár eru liðin frá gildistöku samningsins. Gildir samningurinn þá ekki lengur um skatta vegna sérhvers skattárs sem hefst eftir 31. desember á því almanaksári þegar tilkynning um uppsögn er afhent.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað samning þennan.

Gjört í tvíriti í Vín hinn 30. júní 2016 á þýsku, íslensku og ensku og eru allir textarnir jafngildir. Ef ágreiningur rís um túlkun skal enski textinn ráða.

Fyrir hönd Lýðveldisins Austurríkis:

Michael Linhart m.p.

Fyrir hönd Íslands:

Auðunn Atlason m.p.

BÓKUN.

Við undirritun samnings til að komast hjá tvísköttun og koma í veg fyrir undanskot frá skattlagningu á tekjur og eignir, sem lýðveldið Austurríki og Ísland gera með sér á þessum degi, hafa undirritaðir orðið ásáttir um að eftirfarandi ákvæði skuli vera óaðskiljanlegur hluti samningsins.

1. Að því er varðar 3. mgr. 16. gr.

Litið er svo á að 3. mgr. varði einnig lögaðila, sem reka hljómsveitir, leikhús eða balletthópa, auk aðila að slíkum menningarstofnunum ef þeir lögaðilar teljast í meginatriðum vera stofnanir sem ekki eru reknar í hagnaðarskygni og það er vottað af bæru stjórnvaldi í því ríki þar sem þeir hafa heimilisfesti.

2. Að því er varðar 25. gr.

- (1) Bært stjórnvald samningsríkis sem leggur fram beiðni skal veita bæru stjórnvaldi samningsríkisins, sem beiðni er beint til, eftirfarandi upplýsingar þegar það óskar eftir upplýsingum samkvæmt samningi þessum til þess að unnt sé að sýna fram á að upplýsingarnar, sem óskað er eftir, varði beiðnina:
 - a) deili á þeim aðila sem er til skoðunar eða rannsóknar;
 - b) yfirlýsingu um eðli þeirra upplýsinga sem beiðð er um og á hvaða formi samningsaðili sem leggur fram beiðni óskar eftir að móttaka upplýsingarnar frá samningsaðilanum sem beiðni er beint til;
 - c) í hvaða skattalegum tilgangi upplýsinganna er aflað;
 - d) ástæður þess að talið er að samningsríkið, sem beiðni er beint til, búi yfir þeim upplýsingum sem beiðð er um eða að aðili innan lögsögu samningsríkisins, sem beiðni er beint til, hafi þær undir höndum eða geti aflað þeirra;
 - e) nafn og heimilisfang sérhvers aðila sem talið er að búi yfir þeim upplýsingum sem beiðð er um, ef þau eru þekkt;
 - f) yfirlýsingu þess efnis að beiðnin sé í samræmi við lög og stjórnsýsluvenjur samningsríkisins sem leggur fram beiðni, að ef umbeðnar upplýsingar eru innan lögsögu samningsríkisins sem leggur fram beiðni geti bært stjórnvald samningsríkisins sem leggur fram beiðni aflað þeirra samkvæmt lögum samningsríkisins sem leggur fram beiðni eða með eðlilegri stjórnsýsluframkvæmd og að hún sé í samræmi við samning þennan;
 - g) yfirlýsingu þess efnis að samningsaðili sem leggur fram beiðni, hafi neytt allra tiltækra ráða á eigin yferráðasvæði til þess að afla upplýsinganna, nema það hefði í för með sér óhóflega erfiðleika.
- (2) Litið er svo á að skipti á upplýsingum samkvæmt ákvæðum 25. gr. feli ekki í sér ráðstafanir sem teljast veiðileiðangrar “e. fishing expeditions”.
- (3) Litið er svo á að 5. mgr. 25. gr. skyldi ekki samningsríkin til að skiptast á upplýsingum án beiðni eða með reglubundnum hætti.

- (4) Litið er svo á að til viðbótar við ofangreindar meginreglur skulu við túlkun 25. gr. gilda þær meginreglur sem settar eru fram í athugasemdum Efnahags- og framfarastofnunarinnar (OECD).

3. Túlkun samningsins.

Litið er svo á að ákvæði samningsins, sem eru samin samkvæmt samsvarandi ákvæðum í skattasamningsfyrirmynd Efnahags- og framfarastofnunarinnar (OECD) um tekjur og eignir hafi yfirleitt sömu merkingu og fram kemur í skýringum Efnahags- og framfarastofnunarinnar með fyrirmyndinni. Sá skilningur sem fram kemur í málsliðnum hér á undan á ekki við um eftirfarandi:

- a) fyrirvara eða athugasemdir annars hvors samningsríkisins við fyrirmynd Efnahags- og framfarastofnunarinnar eða skýringarnar með henni;
- b) andstæðar túlkanir í þessari bókun;
- c) andstæðar túlkanir í útskýringu annars hvors samningsríkisins sem hefur verið birt og látin bæru stjórnvaldi hins samningsríkisins í té fyrir gildistöku samningsins;
- d) andstæða túlkun sem bær stjórnvöld hafa komið sér saman um eftir gildistöku samningsins.

Athugasemdir Efnahags- og framfarastofnunarinnar, eins og þær kunna að verða endurskoðaðar á hverjum tíma, teljast túlkunaraðferð í skilningi Vínarsamningsins frá 23. maí 1969 um alþjóðasamningarétt.

ÞESSU TIL STAÐFESTU hafa undirritaðir, sem til þess hafa fullt umboð, undirritað bókun þessa.

Gjört í tvíriti í Vín hinn 30. júní 2016 á þýsku, íslensku og ensku og eru allir textarnir jafngildir. Ef ágreiningur rís um túlkun skal enski textinn ráða.

Fyrir hönd Lýðveldisins Austurríkis:

Michael Linhart m.p.

Fyrir hönd Íslands:

Auðunn Atlason m.p.

